

der til ulønnede Medlemmer, som alle ere henviste til at anvende deres Arbeidskraft paa en trættende Erhvervsvirksomhed, og som kun kunne stille deres Fritid til Raadighed for deres Virksomhed i Kollegiet, ikke kan stilles de Fordringer, der naturligt kunne kræves af bestjorte af Mænd, hvem der tilbydes et passende vederlag for det Arbejde, de yde det Offentlige. Fremfor Alt maa det imidlertid fremhæves, at Kollegiet har manglet en egentlig Leder for den hele Virksomhed i en Mand, der er saaledes stillet, at han kan yde sin hele og fulde Arbeidskraft til Opdragelse af de Opgaver, der efter Haanden frembyde sig, og til Forberedelse samt Gjennemførelse af og Tilsyn med de af Raadets Initiativ eller under dets Medvirksomhed udgaaende Foranstaltninger. Endelig har Kollegiet været udrustet med altfor knappe Hjælpebidler, baade hvad de det tilstaaede aarlige Pengetilskud og den det tilbelte Medhjælp angaaer. Den ved allerh. Resol. af 17de Aug. 1888 i Henhold til forudgaaet Bevilling paa Finansloven tilvejebragte Forandring i Dekanater, hvorved dette fra at være aarligt vekslede forandredes derhen, at Dekanus nu vælges paa 6 Aar, har vel, særligt ved den derved muliggjorte daglige Bureautjeneste, bidraget til at tilvejebringe en noget større Stabilitet i Forretningsgangen og til paa enkelte Punkter at fremme Hurtigheden i samme, men da hverken Dekanus eller Sekretærene med deres nuværende smaa Honorarer kunne ofre mere end en meget begrænset Tid til Virksomheden i selve Bureautet, og da Dekanus saavel derved som ved selv at maatte deltage i underordnet Kontorgjerning er forhindret fra at anvende den fornødne Tid og Kraft paa det, der burde være hans eneste Opgave, den overordnede Ledelse, har denne Foranstaltning dog kun kunnet i mindre Grad afhjælpe de tilstedeværende Mangler i Organisationen og har ogsaa fra første Færd kun været betragtet som en midlertidig Foranstaltning, der skulde forberede Overgangen til en endelig tidsvarende Ordning.

Hvad nu angaar Spørgsmaalet om, i hvilken Retning Reformationen af det Organ, der er Regjeringens sagkyndige Raadgiver i samtlige Medicinalanliggender, og hvem Tilsynet med hele Landets Sundhedsvæsen lægges i Haanden, skal gaae, vil det være tilstrækkeligt bekendt, at der under de Forhandlinger, for hvilke denne Sag i en længere Aarække har været Gjenstand særligt blandt Landets Læger, har reist sig Stemmer for, væsentlig efter Norges Forbillede, at stille en enkelt Mand i Spidsen for hele Medici-

nalvæsenet, enten indordnet under vedkommende Ministerium som Chef for et Departement, eller i en mere selvstændig Stilling udenfor Ministeriet som Medicinaldirektør. Ligesom det imidlertid vistnok tør anses for givet, at der indenfor Lægestanden er et afgjort Flertal, der udtaler sig til Fordel for en kollegial Overbestyrelse, naar der gives denne en tidsvarende Ordning, hvorved de ved den nuværende Ordning liggende Mangler afhjælpes, og som kun i en kollegial Overbestyrelse vil finde Lægestandens mere personlige Interesser og Løn varetagne paa en for dens Medlemmer betryggende Maade, saaledes maa ogsaa Regjeringen bestemt modsætte sig at blive henvist til hos en enkelt Mand at skulle søge den Vejledning, der skal lægges til Grund for de vigtigste og mest indgribende Foranstaltninger, i hvilke en Ensidighed kan drage uoprettelige Følger efter sig. Har derfor allerede tidligere med fuld Føje den Indvending kunnet reises, at man ikke vilde kunne finde en Mand, der i den Grad beherskede alle Lægevidenskabens forskellige Omraader, at han kunde paatage sig Afgjørelsen af alle de mange forskellige, betydningsfulde Sager, der vilde falde under hans Omraade, maa Vægten af denne Indvending utvivlsomt siges at forøges Aar for Aar, efter Haanden som Lægevidenssagen gaaer frem i Udvikling, og den kan allerede nu gøres gjældende med afgjørende Gyldighed.

I det Regjeringen saaledes bestemt maa fastholde Bibeholdelsen af den kollegiale Form for den raadgivende og tilsynsførende Del af Medicinalvæsenets Overbestyrelse, gaar Forslaget væsentlig overensstemmende med den Ordning, der er givet denne Institution i Sverige ved Medicinalordningen af 2den Novbr. 1877, ud paa, at der dannes et overordnet Sundhedsraad, bestaaende af et begrænset Antal lønede Medlemmer, at dette saavel som Raad kun i enkelte bestemt afgrænsede Tilfælde kan suppleres ved Tilfaldelse af særligt Sagkyndige, — hvorom nærmere nedenfor, — at der i Spidsen for Raadet stilles en af Kongen udnævnt Mand, der lønnes saaledes, at han som Leder af Raadets Virksomhed kan stille sin hele Tid og fulde Kraft til dets Raadighed, samt endelig at Raadet udstyres med de til dets Virksomhed fornødne Hjælpebidler af personlig Bistand og Pengestærker.

Efter disse almindelige Bemærkninger skal man med Hensyn til Forslagets Enkeltheder isøvrigt bemærke Følgende: